

bringer, der er Tale om, vilde koste 400,000 til 450,000 Kr., og man vil derved faa en Banegaard, der altid vil vedblive at være slet, navnlig vil det vise sig i alle Tilfælde, hvor der er Tale om Udvikelse. Men yderligere, det forholdes sig ikke saaledes, at de 200,000 Kr. er et Offer, Statskassen maa bringe. Jeg kunde have stor Lykt til at sige til den ærede Minister, at den Udskillelse, han gjorde i Gaarsmødet imellem, hvad Statskassen skulde betale, og hvad der var Statskassen uvedkommende, fortaar jeg ikke rigtig. Det kan umulig være en Finansbestyrelse i en Stat ligegyldig, om Statens Borgere, dens Kommuner, Sognekommunerne, Bykommunerne og Landkommunerne faa Udgifter eller ikke faa Udgifter. Staten er interesseret i, at dens Borgere, saa vel som dens Kommuner, ere nogenlunde velhavende, og en Stats Finansbestyrelse kan ikke sige: Det kommer ikke mig ved, om Kommunerne faa større eller mindre Udgifter, naar de blot ikke gaa direkte ud af Statskassen. Men dertil kommer, at man i dette Tilfælde ogsaa af en anden Grund ikke kan ræsonnere saaledes, at det ikke vedkommer Statens finansielle Interesser, om Nalestrubanen bliver 14,000 Fod kortere eller ikke. Den er vel en privat Bane, men det er os alle bekendt, at den skal forpagtes af Staten. Om Enden paa det bliver, at Staten kommer til at overtage den, skal jeg ikke udtale mig om; men i hvert Tilfælde skal Staten forpagte denne Bane. Dersom det nu var en glimrende Bane, der maatte ventes at give rige Renter, og som der ikke kunde være Tale om, at Staten vilde komme til at give noget Tilskud til, kunde man godt sige, at det var ligegyldigt; men da Nalestrubanen efter al Sandsynlighed ikke vil komme til at gøre nogen Udtagelse fra — saa at sige — samtlige Jærnbaner i vort Land, som vel desværre hidtil have givet Underbalance, synes det mig, at det ikke kan være Staten ligegyldigt, om den Banestrækning, den skal bygge, er en god halv Mil kortere eller længere; thi Understudet bliver naturligvis desto større, jo større Banestrækningen er. Det er mig altsaa ganske klart, at selve de 200,000 Kr. kan man ikke betragte som et Tab fra Statskassens Side. Jeg er overbevist om, at det i Virkeligheden vil være en god Affære, naar Staten for en yderligere Udgift af 200,000 Kr. kan løstøbe sig for en Banestrækning af 14,000 Fod, beliggende i en Egn, hvor en Jærnbane ikke vil betale sig. For saa vidt Afstemning altsaa maa finde Sted i Dag, saaledes at man maa tage Part for eller imod den

nævrende Banestation ved Viborg, kan jeg ikke andet end meget anbefale, at man stemmer saaledes, at man ikke derved umuliggør en Flytning af Banen. — De Herrer, som maatte være nogen Tvivl, vil jeg endnu til syvende og sidst gøre det klart, hvorledes Situationen egentlig er. Stemmer man i dette Døjlit mod Vædringsforlaget, imod en Forøgelse af Udgiften med 200,000 Kr., naar man dermed fast, at Banestationen ikke skal flyttes, men blive, hvor den er. Den vil saa blive rykket en hel Del Jydpaa og der vil blive gjort en hel Del Tilbygninger til den. Den ærede Minister vil formodentlig udføre det vedtagne i en nær Fremtid og saa er alt forbi. Dersom man derimod stemmer for de 200,000 Kr., er det saa givet, at den bliver flyttet? Nej, det er det desværre ikke; thi man kan jo ikke tvinge den ærede Minister til at foretage Flytningen. Det eneste, man gør ved at vedtage de 200,000 Kr., er, at man gør det muligt for Ministeren at flytte Banestationen, hvis han selv kommer til den Erkendelse, at det vil være rigtigt at flytte den. Jeg kan ikke se, at der er noget Menneſte, der kan have Betænkelse ved en saadan Afstemning, allerminst naar man veed, at Ministeren en Gang har taget den Position, at han ikke ser med velvillige Øjne paa denne Flytning. Man kan da være overbevist om, at han ikke gaar ind paa den, medmindre han virkelig kommer til det Resultat, at det er fornuftigt at foretage den. Men hvorfor da affære Ministeren den Mulighed at kunne flytte Stationen, naar han selv kommer til det Resultat, at han bør gøre det? Det synes mig ikke rigtigt mod den ærede Minister og det saa meget mindre, som Ansvarer, hvad jeg sagde før, i Fremtiden kommer til at hvile paa den ærede Indenrigsminister.

Bøffen: Jeg ønskede kun at sige et Par Ord til Anbefaling for Vædringsforlaget under Nr. 221 om Anlægget af Dæmninger og Broer ved Kallehave og Koster. Navnlig ønskede jeg at modſige den Betragtning, der her er gjort gældende, at man ved Udførelsen af dette Anlæg enten skulde præjudicere eller hindre et fuldstændig og mere tilfredsstillende Anlæg af en Jærnbane i Sydjylland. Det er efter min Opfattelse ingenlunde Tilfældet, jeg betragter det meget mere som et Skridt henimod Løsningen af Spørgsmaalet om en Jærnbanebro fra Kallehave til Koster. Det foreliggende Forslag indeholder to Dele. Den første er Landdæmningerne, og disse Landdæmninger, der føre